

af Folk i Almindelighed, naar der var saadanne Pladser i Theatret, hvor Folk for en nogenlunde billig Betaling kunde faae den Nydelse, som Theatret yder, og saaledes at det legemlige Tryk ikke kom til at borttage saa meget af det Mandelige. Jeg mener altsaa, at hvis Theatret skal kunne bestaae som Statsinstitution, er det en nødvendig Betingelse, at der opføres en ny Theaterbygning. Og jeg drifter mig til at troe, at hvis vi fik en hensigtsmæssig og tidsvarende Indretning af Theatret, vilde der kunne indvindes et langt større Udbytte af Forestillingerne end nu, saa at Statskassen kunde blive fri for at tilskyde en saa stor Sum aarlig, som den nu tilskyder; thi vi maae tage Hensyn til Stillingen, som den er, og jeg for mit Vedkommende maa, hvor stor en Ven jeg er af Skuespil i Almindelighed, erklære fast og bestemt, at saa stort et Tilskud, som der hidtil er blevet ydet, kan jeg ikke give min Stemme til vedblivende at yde. — Med Hensyn til selve Lovforslaget skal jeg ikke nægte, at det er Udskilligt dert, som jeg har Betænkelse ved at gaae ind paa, og jeg maa reentud sige, at jeg tvivler paa, at det kan være et brugbart Grundlag for den fremtidige Dyrelsheds af vor nationale Skueplads. For det Første kunde jeg ønske, at § 25, der handler om Theaterbygningen, havde ialfald staaet i den første Paragraph og paa den første Side, saa at den havde været Grundlaget for den hele Ordning, istedetfor at det nu seer ud, som om Sagen om Theaterbygningen skal beroe paa Ordningen af de andre Forhold. Hvad jeg særligt kunde have ønsket, var, at der enten i Finantsloven havde været gjort Forslag eller af Ministeren var blevet forelagt et særligt Lovforslag om en ny Theaterbygning, og uden at det netop blev gjort til en Betingelse, at der tilskydes af Staten 50,000 Rb. aarlig, hvad jeg tvivler meget om, at Folkethinget gaaer ind paa. Jeg for mit Vedkommende vilde kunne stemme for, og jeg troer ogsaa, at der i Thinget vilde kunne vindes Stemning for at give Noget aarlig

som Rentler og Afdrag af den Capitalsum, der kunde gaae med til det nye Theaters Dyrelse, og forsaavidt vil jeg derfor kunne give min Stemme til, hvad der er foreslaaet med Hensyn til Forrentningen af Gjælden til Sorø Academi med 16,000 Rb. aarlig. Det synes mig, at vi dog nu engang maatte see at komme ud over dette Spørgsmaal; det synes mig, at det er en Scandale for et Land at have en Theaterbygning som den, der nu staaer. Der er nu ogsaa andre Ting, som jeg synes ere lidt for meget — jeg havde nær sagt — isørle en saadan Slags Spændetroie. Det er Skuespillernes Lønningforhold. Det er bekjendt, at der kan komme Skuespillere frem paa Scenen, som kunne bidrage mange, mange Tusinde Rb. til Theatrets Indtægt, og det forekommer mig, underligt at sætte disse under de samme middelmaadige Vilkaar som alle Andre. Jeg hører ikke til dem, der sværme for store Lønninger, men jeg mener, at for en Skuespiller, der virkelig kan præstere Noget, bør man ikke opstille 1,800 Rb. som den høieste Løn. Skulde der opstaae store Genter i denne Retning, faae vi da ikke Lov til at beholde dem herhjemme; de ville søge til Udlandet, hvor de ville kunne opnaae bedre Fremtidsudsigter end den — jeg vil sige — embedsmandige Lønning, som der her er foreslaaet. Jeg vil paa ingen Maade gaae ind paa, at der bliver fastslaaet en højere Løn, men jeg vil kun, at der holdes en Mulighed aaben for, dersom der skulde opdukke saadanne store Mænd i Skuespillerkonsten, at de da komme til at nyde nogen Frucht af deres Arbejde. — Som sagt, hvad Lovforslaget i Almindelighed angaaer, da vil jeg vel kunne stemme for dets videre Fremme i det Haab, at det muligvis kunde blive forandret derhen, at vi vare aldeles visse paa at kunne faae en ny Theaterbygning paa billige Vilkaar, og saa ialfald slippe for at yde større Statstilskud til Theatret end det, som Rigsdagen ved de aarlige Finantslove vil bevilge. Maaske kunde man synes, at derved vilde man sætte Theaterbestyrelsen og overho-